

SPOLEČNOU
CESTOU

Říjen 2012

Úvodní slovo.....	2
Amerika - 3. a 4. týden	3
Slovo nemocným.....	4
Rozhovor	5
Příspěvky ze života farnosti	
Boží muka nad Olešnicí.....	8
Šumava.....	11
Farní tábor	13
Pouť do Křešic	14
Poutní místa severních Čech.....	15
Ministrantský čundr.....	17
Celostátní setkání mládeže.....	18
Pěší pouť na Velehrad.....	20
Pouť na sv. Hostýn.....	21
Boží muka v Rovečném	21
Pěší pouť P. MUDr. Ladislava Kubíčka	22
Svatohubertská mše svatá.....	23
Ze života farnosti	
Vzpomínky na důstojného pána - faráře Františka Kšicu	23
Čtrnáct pražských mučedníků.....	29
Zvoňte zvony, na vše strany	29
Svatosti a svátostiny.....	31
Stránka pro luštitelé.....	31

„Rok víry“

Mnoho nabídek přichází denně do našich schránek, ať už poštovních nebo e-mailových. Přes slevy a právě probíhající akce dostáváme občas i pozvání na oslavu významného životního jubilea jako jsou narozeniny, křtiny, svatba, nebo také dostáváme oznámení o rozloučení s našimi známými.

Významným pozváním, kterým svatý otec zve každého křesťana k prohloubení duchovního života, je intenzivní prožití „**Roku víry**“, který začne 11. října 2012. U příležitosti padesátého výročí zahájení II. vatikánského koncilu, a skončí o slavnosti Ježíše Krista Krále 24. listopadu 2012.

Církev již v minulosti slavila rok víry - papež Pavel VI. vyhlásil podobnou oslavu pro rok 1967, aby tak připomněl mučednictví svatých Petra a Pavla u příležitosti 1900 výročí jejich svědectví víry. Tento rok se stal okamžikem vyznání stejné víry pro jednotlivce i společným vyznáním Božího lidu, aby podstatný obsah víry byl neustále potvrzován, chápán i prozkoumáván.

Jako farnost i jako jednotlivci stojíme před rozhodnutím jak naložit s tímto pozváním. Papež nás žádá, abychom vyznali víru ve Zmrtvýchvstalého Pána v katedrálách a kostelích celého světa, ve svých domovech a rodinách, aby každý člověk pocítil silnou potřebu lépe poznávat odvěkou víru a předávat ji budoucím generacím. Svatý Augustin mluví k pokřtěným: „Přijali a vyznali jste víru, ale ve své duši a v srdci ji musíte uchovávat trvale přítomnou. Opakujte vyznání víry na svém lůžku, připomínejte si ho na veřejných místech a nezapomínejte na ně ani při jídle. A i když vaše tělo spí, musíte ji opatrovat svých srdcem.“

Nestačí znát obsah toho, čemu máme uvěřit. Srdce, skutečný svatostánek skrytý uvnitř člověka, se musí otevřít Boží milosti. Ta pak umožňuje, aby člověk viděl i pod povrch a tak mohl pochopit, že to, co se hlásá, je Boží slovo. Vyznání ústy naproti tomu naznačuje, že k víře patří veřejné vydávání svědectví. Papež nás nabádá, že o víře nesmíme nikdy přemýšlet jako o soukromé záležitosti. Víra znamená rozhodnutí být s Pánem a žít s ním. Toto „bytí s Pánem“ zase ukazuje na nutnost porozumět důvodům, proč věřit. Když se svatý Pavel blížil ke konci svého života, prosil svého žáka Timoteje, aby usiloval o víru se stejnou vytrvalostí, s níž o ni usiloval, když byl ještě chlapcem. Cítíme, že tato výzva směřuje i ke každému z nás, abychom ve víře nezlenivěli. K tomuto porozumění dostáváme do rukou katechismus katolické církve, který v sobě obsahuje bohatství nauky víry.

Přijmeme toto pozvání svatého otce k hlubšímu a intenzivnějšímu prožívání života víry. Kolik pozvánek nám denně projde rukama... Mnohé z nich jsou jen pouhé reklamy, které většinou přeceňují kvalitu nabízeného. Kéž dokážeme rozlišit, co si zaslouží naší skutečnou pozornost a nepromarníme rok, který má být rokem velké Milosti.

Váš otec Pavel

čerpáno z apoštolského listu papeže Benedikta XVI. Porta Fidei k vyhlášení Roku víry

Třetí a čtvrtý týden na americkém kontinentu...

V Americe jsem strávil pouze jeden měsíc, ale za tuto dobu jsem měl možnost zažít čtyři různá pole působnosti církve v tomto „novém světě“. První týden jsem strávil prací s bezdomovci, druhý v řeholní komunitě sester při jejich činnosti v nemocnici a na univerzitě, část třetího týdne s pomocným biskupem při návštěvách církevních škol, a poslední týden na jezuitské univerzitě Marquette.

Třetí týden jsem poznal jednoho z pomocných biskupů Mons. Rev. Donalda Josepha Hyinga. Seznámila nás sestřička Bernadette a možno říci, že hned od první chvíle jsme se stali přáteli. Vzpomínám, že první večer, poté co jsme se vrátili z večere, jsme zašli do kostela, abychom se pomodlili večerní chvály. Po skončené modlitbě biskup poklekl na zem katedrály a požádal mě o požehnutí. Bylo to tak silné gesto, že jsem se zdráhal, vždyť biskup vždy žehná nám a najednou já, obyčejný kněz, mám požehnat kléřicimu biskupovi? Nikdy nezapomenu na tuto jeho pokoru, která mu byla vlastní. Poté co jsem požehnal, jsem poklekl a poprosil o požehnutí jeho.

Biskupská rezidence byla velmi skromná a zároveň pohostinná. Bydlelo tu společně s biskupem i několik starších kněží. Ráno již byla připravena snídaně, ale nedělala ji žádná kuchařka, biskup sám. Posnídali jsme a vyrazili na návštěvu církevních škol, právě totiž probíhal týden církevního školství. Navštívili jsme mnoho škol a biskup vždy srdečně hovořil jak s žáky, tak s profesory. Stále jsem se měl od něho co učit. Proto jsem také s velkou radostí přijal zprávu, že by rád navštívil naši olešnickou farnost na jaře příštího roku, kdy plánujeme udělování svátosti biřmování.

Poznal jsem nejenom církevní školy při návštěvách s biskupem, nebo v hodinách literatury sestřičky Bernadette, ale poslední týden jsem bydlel přímo v koleji jezuitských profesorů univerzity Marquette. Zde jsem se sžíval s komunitou asi pětadesáti jezuitů, z nichž většina vyučuje nebo má na starosti chod univerzity. Univerzita se podobá samostatnému městu, neboť zabírá několik čtvrtí a patří k ní jednotlivé budovy fakult, studovny, koleje, sportoviště, haly, obchody i pošta.

Studovat na církevní škole znamená určitou prestiž, hrdost. Studenti se se svoji školou ztotožňují, a tak je potkáte na basketbalových zápasech v barvách dresů jejich týmu. Byl jsem přítomen slavnostnímu večeru církevních škol, kde vystoupili čtyři studenti, aby se s ostatními podělili o svoji zkušenost křesťanské a intelektuální formace. Při jejich projevu jsem jim záviděl, jak moc si své školy váží a jakou k ní chovají úctu. Jsou to právě křesťanské školy, které si napříč skandálům, které se v Americe odehrály, uchovaly prestiž kvalitní intelektuální a křesťanské formace.

Amerika pro mě byla zkušeností nestrojené lásky, kterou jsem pocítil při péči o bezdomovce, byla zkušeností obětavosti řeholních sester v nemocnicích, byla zkušeností s kvalitou církevního školství a zároveň poznáním mnoha skromných a hlubokých lidí na pozicích učitelů, ředitelů, řádových přestavených, stejně jako i biskupů.

Slovo nemocným

„Mně je v Boží blízkosti dobře, v Panovníku Hospodinu je mé útočiště, proto vyprávím o všech jeho činech.“ Žalm 73,28

Celé Písmo svaté je naplněné myšlenkami, které zdůrazňují Boží milosrdenství a dobrotu. Je to pro lidi zdroj naděje ve všech životních situacích. Většinou jsou tyto myšlenky obsaženy v podobenstvích, aby je lidé snadno pochopili a uměli z nich vyvodit závěry pro svůj život. My máme Písmo svaté číst tak, abychom z něj čerpali naději pro svůj život, a aby tato naděje náš život ovlivňovala tak, že nebudeme kolísat a ztrácet jistotu v těžkých životních chvílích, ale že budeme svým vztahem k jejich řešení ovlivňovat lidi kolem sebe.

Když budeme mít ve své duši pevnou naději v Boží působení v našem životě, budeme schopni tuto naději předávat druhým lidem a pomáhat jim ve chvílích, které budou pro ně těžké. Nebudeme to většinou dělat svými slovy, ale působením celé naší bytosti, a to bude účinnější než mnoho slov. Lidé sledují náš život víc než předpokládáme a my je ovlivňujeme, i když si toho nejsme vědomi. I v takových případech máme plnou odpovědnost za všechno, co jsme řekli, jak jsme jednali a jak jsme se projevíli v obtížných situacích. Čím bude důvěra v Boha v naší duši pevnější, tím víc budeme lidi kolem sebe ovlivňovat.

K tomu, abychom prohloubili naši důvěru, nám pomáhá to, když známe podobenství, která zdůrazňují Boží dobrotu, například podobenství o Dobrém pastýři nebo marnotratném synovi. Při jejich čtení máme zaměřit svoji pozornost na dobrotu Boha, kterému záleží na každém jednotlivém člověku a dává mu vždy možnost navrátit se k němu, i když se člověk vzdálil hodně daleko. Bůh nejen odpouští, ale současně také dává pomoc k podstatné změně života. Záleží na svobodné vůli člověka, zda ji využije, anebo jde stále svou cestou. Nikdy nevíme, co kterého člověka osloví a co prospěje ke změně jeho smýšlení a způsobu života. Často jsou to skutečnosti, které jsou podle našeho názoru zanedbatelné, ale pro některého člověka mají životně důležitý význam.

Máme často prosit Boha o dar hluboké víry a pevné naděje, protože nevíme, jak náš život bude probíhat a co nás v něm čeká, ale s Boží pomocí prožijeme všechno tak, že nám nic neuškodí, ale všechno nám prospěje. Máme prosit i za lidi, se kterými žijeme a vyprošovat jim všechno, co potřebují, aby prožili svůj život dobře. Prospějeme tím sobě i jim.

o. Josef Šik

Článek převzat z Tomáška, farního zpravodaje ř.k. farnosti u sv. Tomáše v Brně s laskavým svolením autora P. Josefa Šika a redakce zmíněného zpravodaje.

Bylo pro mě velkou ctí a radostí, setkat se při návrhu nových Božích muk s panem Petrem Cachem, autorem reliéfů světců a ostatních kovářských prvků. S jeho tvorbou se můžeme setkat i na faře, kde nové kovářské prvky pocházejí rovněž z jeho dílny. Jsem rád, že se prostřednictvím krátkého rozhovoru může představit i vám.

Kdybch vás chtěl představit, tak řeknu, že jste: „umělecký kovář z Oldříše“. Je to tak? Nebo jak byste se představil vy sám?

Dobrý den, ano, je to tak výstižné. Kovářská práce zaplňuje i naplňuje velkou část mého času.

Povolání kováře je dnes spíš výjimečné. Jak se člověk stane kovářem? Jak jste se ke kovářství dostal vy? Je to třeba nějaká rodová tradice?

Já jsem k tomuto řemeslu přišel náhodou, nebo spíš souhrou okolností. V době kolem patnácti let, kdy jsem měl řešit budoucí povolání, jsem prostě nevěděl, čím chci být. Po prvním roce na gymnáziu jsem zjistil, že toto není moje cesta. Rodiče a přátelé přišli s několika nápady, ale já se více či méně intuitivně rozhodl pro návrh být kovářským učněm. V Turnově na šperkařské průmyslovce jsme všemu dali reálnou podobu.. Zřejmě si to člověk v danou chvíli neuvědomuje, ale můj táta je vyučený zámečnick a během mého dětství v oboru pracoval, takže „vůně“ kovu jistě zanechala hlubší stopy i ve mně. Pradědeček byl kovářem „při dráze“ a je možné, že něco podobného vnímal i můj táta.

Práci kováře tak nějak automaticky považujeme za tvrdou dřinu. Je to opravdu tak? Nebo co je nejobtížnější?

Odpovím trochu oklikou, protože jde převážně o subjektivní pocity. Když mám například dodat výrobek, který má ve finále několik tun, ale vím jak na to, potom to není dřina. Ovšem dodat nějaký speciální šroubek může být leckdy pěkná fuška... a naopak. Stejně tak dodání jedné věci v určitém termínu je nepřekonatelná překážka, ale v jiných souvislostech jde o pohodovou práci. Přikláním se k takovému názoru, že každý materiál v sobě skrývá určité vlastnosti... no, a stejné vlastnosti vyžaduje i od toho, kdo jej chce opracovávat. Ještě je nutné říci, že kováří odjakživa pracovali v týmu. Byl to systém tovaryšů a učňů, kteří třeba jen rozdmýchávali oheň... Právě při manipulaci s těžkými předměty, nebo i při vykonávání různých tradičních kovářských technik, bylo zapotřebí více rukou, a nejenak je tomu i dnes. Rád bych zmínil hochy Juklovy, tátu se synem, jejichž skvělou práci můžete ve vaší farnosti také vidět.

Je vaše práce spíš řemeslo nebo umění?

Kovařina je podle mě víc o řemesle. Převažují v ní výrobky užité, funkční. I když obdivujeme například nádherné slohové mříže atd. Za umělce by se mohl považovat každý, kdo obohatí dílo o nový prvek či myšlenku, přeci jen jejich kopírování a sériová výroba dělají z kovařiny umělecké řemeslo. Možná výstižnější je v tomto směru angličtina, která používá termín „aplikované umění“. Moje zásady jsou takové, že člověk by měl v první řadě usilovat o řemeslo, a pokud se takovému podaří vdechnout i duši, je to fajn.

Asi se shodneme na tom, že aby byl člověk umělcem, musí mít talent? Někdy není lehké ho objevit. Jak se to podařilo vám v tak specifickém oboru?

Tato otázka mi samozřejmě lichoť. Abych řekl pravdu, zpočátku, zejména na škole, jsem se hodně zabýval tím, jak jen mohu konkurovat tomu, co kolem sebe už vidím. Takové skvělé nápady mistrů i starších spolužáků. Jak jsem již říkal, je dobré věnovat se nejdříve řemeslu, a to ostatní se dříve či později objeví či neobjeví... samo.

Je v současné době velký zájem o vaši práci, o kovářské prvky?

Zatím zaplať Pán Bůh ano. Stále ještě je mnoho oblastí, kde nelze kov nahradit jiným materiálem. Snažíme se hlavně uplatnit v takových atypických zakázkách, které nelze „nahrnout“ strojem, neboť jsou opakem supermarketových prodejů.

Vnímáte současnou dobu jako příhodnou umělecké tvorbě?

V podstatě ano. Současnou dobu vnímám jako nikterak vyhraněnou. Nabízí širokou škálu možností pro sebevyjádření. Jediné, co snad může člověka omezovat, jsou finanční limity, ale takové byly vždycky, a nutí člověka nejen vyrábět, ale i vymýšlet efektivně.

Jak moc bývá obtížné sladit vaše představy o ztvárnění zakázky s požadavky zákazníka?

Někdy to je, s nadsázkou řečeno, opravdu krkolomné. Jako ve všem, i zde platí pravidla komunikace a kompromisu. Záleží na prioritách každé strany. Snažím se jít cestou nikoliv okázalých reklam, spíše doporučení a vlastních referencí, tudíž i nový potenciální zákazník je předem připravený na to, co ode mne asi může očekávat..

Jaké typy zakázek jsou vám osobně nejbližší? Co nejraději děláte?

Obecně by se dalo říct, že jsou to takové práce, kde se mohu naučit něco nového, použít něco, co jsem ještě nedělal. Je to hodně motivující. Nemusí se jednat pouze o novou technologii, ale třeba také nový zajímavý prostor, nebo myšlenku ke ztvárnění.

Kde obecně čerpáte inspiraci pro svoji tvorbu?

Především je to místo, kde má být moje práce instalována. Jsou to lidé, společenství, kteří práci objednávají. Smysl práce vidím v komunikaci. Je to společné úsilí, hra, koncert myšlenek, který je sám o sobě inspirující.

Při své práci se jistě setkáváte s nejrůznějšími zadáními zakázek. Bylo zpracování reliéfů pro naše Boží muka nějak výjimečné?

Ano. Pro mě osobně je to hlavně samotný fakt, že v dnešní době vůbec vzniká takovéto dílo duchovního významu. Většinou nám nezbyvají peníze ani energie na opravy starších sakrálních památek. Ačkoliv jsou mnohé významy po staletí neměnné, přeci jen jsou události v pohybu a jako takové si zaslouží i aktuální pohled na dané téma. Jak bylo hezky řečeno při žehnání Božích muk - vzniku této stavby předcházela smutná událost ničivé povodně. Její poselství je obsaženo v pospolitosti, loajalitě a pomoci druhým. Je to uvědomění si faktu, že přírodu nejsme schopni ovládnout a nemělo by to být naším cílem. Harmonii zde vytváří vědomí, že i v takto těžkých chvílích nezůstáváme sami.

A jak se vlastně rodilo konkrétní ztvárnění reliéfů na Boží muka?

Oslovili mě pan farář Pavel Lazárek spolu se svým bratrem Ondřejem a pan Josef Kánský, kteří mi představili svojí vizi Božích muk. Myšlenka symboliky jak samotné stavby, tak i propojení konkrétních světců s přírodními živly mi byla od počátku velmi sympatická a blízká. Samotné ztvárnění reliéfů tak samozřejmě vyplývá ze společných konzultací. Mým snažením v roli výtvarníka bylo vytvořit obrázky, které budou působit dynamicky a snáze se uplatní v otevřené přírodní scénérii. Stává se, že mnohdy dlouho přemýšlím, jak by měla ta či ona věc vypadat. V případě těchto reliéfů to ale bylo jiné. Na samotném začátku, když jsme o návrzích hovořili, jsem měl obrazy již zřetelně před sebou. Při skicování jsem jen trochu pozměnil kompozice a při modelování potom přidal nebo vynechal některé detaily..., plasticky to vyzní jinak než na papíře.

Myslíte si, že je důležité, aby vedle praktických a užitných děl vznikala i díla umělecká?

Rozhodně ano. Napovídá tomu otřepaná fráze „nejen chlebem živ je člověk.“ Obzvláště v době, kdy materiální záležitosti hrají takovou roli, jakou hrají. Nemyslím pouze peníze, ale v globálu materiál jako takový. Hospodaření s půdou, vodou, vzduchem, surovinami atd. To je velmi ožehavé téma. Myslím si, že právě duchovní uvědomění je cestou k harmonizaci této problematiky.

Pracujete často na dílech pro sakrální stavby nebo prostory?

V poslední době jsou tyto práce častější.

Jaký je váš vztah ke křesťanskému umění a potažmo ke křesťanství?

Vážím si morálních zásad, které jsou zřejmé v Písmu. Vždy otevřeně říkám, že jsem vyrůstal v ateistické rodině, tedy přesněji řečeno v rodině, kde náboženská témata nebyla otevírána. Poprvé jsem se s křesťanstvím setkal na střední škole při hodinách „dějin“. Velice brzy jsem pochopil, že celá historie umění je úzce spjatá s náboženstvím, potažmo křesťanstvím. Tak jako naši předkové díky své víře a citění vyjadřovali svoje náboženské pohnutky a prožitky, tak si zase já skrze jejich obrazy vytvářím a upevňuji svůj vztah k Bohu. Nedávno jsem měl možnost podílet se jako výtvarník na zajímavém počínu s vynikajícím učitelem a duchovním otcem Josefem Matrasem. Společně s dětmi jsme pracovali na ztvárnění biblických témat. Bylo to pro mě velmi objevné a obohacující.

Kde v okolí se můžeme potkat s dalšími vašimi díly?

Pracuji v oboru „již“ sedmnáct let a za tu dobu jsem stihnul ledacos napáchat... Práce máme po celé republice i v zahraničí, ale pokud je to možné, snažím se být regionálním řemeslníkem. Převážně pracuji v okolí Poličky. Honem si teď pro jedno nevzpomenu, abych neukřivdil druhému.

Vaše práce vám jistě přináší radost. Co na ní považujete za nejdůležitější?

Řemeslo má jednu velkou výhodu oproti jiným zaměstnáním. Totiž když práci dokončíte, můžete se ohlédnout a okamžitě něco uvidíte. Nejdůležitější mi samozřejmě připadá to, že může být k užítku, jak k praktickému využití, tak i ve smyslu poznání, získání zkušeností. Kdybych to měl říci ještě jednou z jiného úhlu pohledu, řekl bych, že při každé nové zakázce mě tato práce vždy něčím novým překvapí.

Máte kromě kovářství čas i na nějaké další záliby?

Tady kdybych se rozepsal, byla by to četba na pokračování. Času popravdě v současnosti mnoho nemám, ale velmi rád poslouchám hudbu, sem tam si namaluji nějaký obraz. Jakožto absolvent arteterapeutického ateliéru se občas nachomýtnu u nějakého, jak se dnes říká, výtvarného workshopu..., ale nejlépe se cítím doma na zahradě. Je to pro mě výborný relax. Přesadit, zasadit, zalít a přistříhnout...

Máte nějaký nesplněný životní sen?

Věříte, že momentálně nevím? Mám rád kulturu a umění. Když jsme byli se sourozenci malí, jezdili s námi rodiče a prarodiče často na výlety po památkách a objevných cestách přírodních krás. Přál bych si, abychom tu možnost měli i s mou vlastní rodinou, abychom se mohli podívat třeba i někam dál za hranice naší země.

Upřímně vám přeju splnění tohoto snu a těšíme se na další setkání s vámi i vašimi dalšími pracemi.

Děkuji

Otázky položil J. Kánský

Boží muka (technický popis)

Boží muka, která byla požehnána 15. července, u příležitosti desátého výročí povodně, byla ideově popsána už v úvodníku červnového čísla farního zpravodaje. Na základě rozhovorů s některými z vás si ale dovoluji připojit ještě trochu podrobnější a techničtější popis.

Stavba je pojata tvarově velice jednoduše. Tak, aby odrážela naši poměrně technickou a strohou současnost a působila moderně. To je podpořeno i použitými materiály - surovým, pohledovým betonem a hladkou bílou omítkou s oživením cihelnými konzolami. Zdobné prvky jsou z kovu.

Přesto svým tvarem Boží muka (pilíř v horní části opatřený blokem s reliéfy světců, ochránců před pohromami, završený křížem) navazuje na tradici a koresponduje s drobnými sakrálními stavbami v okolí, zejména s „Boží mukou“ v Ústupě.

Stavba stojí na kruhovém základu, který symbolizuje nekonečnost a pevnost Boží, svojí štíhlostí odkazuje na vertikálu, tedy směr k nebi.

Pilíř je tvořen komolým kuzelem, ořezaným třemi svislými plochami. Půdorysem je tedy rovnostranný trojúhelník se zaoblenými vrcholy, přecházející v horní partii do kruhu. Trojbokost odkazuje na Nejsvětější Trojici, přechod do kruhu na trojjednost Boží.

Propracovaný tvar způsobuje proměnlivost tvaru pilíře při pohledu z různých stran. Není tedy nerovný nebo křivý, jak by se při zběžném pohledu mohlo zdát, ale přísně geometrický. Svojí orientací využívá pohybu slunce po obloze během dne a s ním související hry světla a stínu.

Jednou ze svislých ploch je oreintován k jihu, ta je po většinu dne ozářena slunečnými paprsky. V ní je umístěna pamětní deska na povodeň z roku 2002.

Zbylé dvě strany jsou ozářeny střídavě, jedna dopoledne, druhá odpoledne. V období zimního slunovratu nebudou ozářeny téměř vůbec. Ve spodní části jedné z nich, směrem k silnici, je umístěn základní kámen. Na horní kuželové ploše je možné pozorovat posun stínu po obvodu.

Tvar pilíře se tedy v průběhu času opticky mění, stejně jako se mění svět kolem nás. Tato orientace je podpořena jednak směrem cesty, která má téměř severojižní směr a jednak směrem, kterým leží Olešnice. Z pohledu od Olešnice je stavba osově symetrická.

Horní blok je čtyřboký, s hranami směřujícími k jednotlivým světovým stranám. Ukazuje tedy univerzálnost nebo jakousi všesměrovost naší víry. Každá ze stran je opatřena uměleckou prací - kovovým reliéfem svěťce s jeho atributem či symbolem živlu. Sv. Jan Nepomucký s křížem a vodním tokem pod mostem je umístěný směrem k vodě, rybníkům (povodeň). Sv. Florián při hašení požáru k lidským příbytkům, k Trpínu (oheň). Sv. Barbora s eucharistií směrem ke kopcům (blesk a vichřice) a sv. Agáta s kleštěmi a odňatými nadry směrem k „zemi bez vody“ (sucho a zemětřesení).

Rovněž orientace hranolu pracuje s proměnlivostí tvaru a s pohybem slunce. Tak se při pohledech z různých stran opticky mění velikost bloku (nejširší je při pohledu kolmo na uhlopříčku). Během dne se poměrně ostře mění oslunění jednotlivých světců. Zároveň tato orientace umožňuje viditelnost všech reliéfů ze silnice.

Celá Boží muka vrcholí prostým křížem, znakem samotného Krista, vládce nade vším a znakem jeho vítězství.

Kříž je doplněn skromnou osmicípou hvězdou, symbolem Panny Marie, ukazující na svého Syna.

Konečná podoba je výsledkem tvůrčího procesu, na kterém se podílelo několik lidí. V neposlední řadě byla součástí tohoto procesu modlitební podpora. V celém zrodu myšlenky, vývoji podoby i realizaci vnímám velké Boží požehnání a věřím, že se nám dostalo milosti spolupráce s Duchem Svatým.

Považuji ho za společné dílo a osobně mě naplňuje velkou radostí a vděčností, že jsem se na tomto díle mohl podílet a být tolik obdarován.

J. Kánský

Boží muka nad Olešnicí

Dnes ráno se probouzím do již třetí prázdninové neděle a hlavou se mi honí myšlenka: „jak to dneska všechno zvládnou?“ Žehnání nové Boží muky, odjezd všech dětí na farní tábor a oslava Jaruščiných narozenin - to vše musím dnes stihnout. Vzápětí zjišťuji, že jsem na tom z naší rodiny vlastně nejlíp. Na dopoledním žehnání Boží muky mi mimořádně nebyl svěřen žádný úkol, a tak si to můžu pěkně užít. Zatímco můj manžel nervózně pobíhá a přemýšlí, aby nezapomněl na žádný liturgický předmět, který má dopravit k Boží muce, kluci shání oblečení. A já si klidně snídám.

Rozhodla jsem se, že vyrazím s pěší skupinkou, přece nepojedu takový kousek autobusem. Vycházím z domu a po cestě k Olešnici vzpomínám, jak to tady vypadalo před deseti lety.

Špinavá voda se tehdy valila všude. Já jsem byla s klukama a s mamkou sama doma. Manžel byl v práci a my jsme koukali z okna na tu spoušť. Báli jsme se, kdy vtrhne voda i k nám. Kluci potom hodně dlouho při bouřce brečeli a báli se.

Cesta do Olešnice při vzpomínkách uběhla rychle a já se ocitám u kostela. Ale co to? Nespletla jsem si čas? Za pět deset a nikde nikdo. Že by nešel ani Pavel Adamec a Lída Čadková - skalní to poutníci? Ale už se to schází. Pavel, Lída i Vašek, který má určitě naplánovanou cestu, jsou tady. Můžeme vyrazit.

U hasičárny na nás volá bývalý hejtman Stanislav Juránek, jestli může s námi (jako když šlo vejce na vandr) a zařazuje se do průvodu. Já jen letmo přehlížím naši poutnickou skupinu asi dvaceti lidí a s klidem zjišťuji, že se tu naštěstí nenachází nikdo, kdo by po něm zase chtěl nějaké peníze. A tak si i on může putování v klidu užít. Do menší výměny názorů ohledně výběru trasy se radši nezapojuji, ale jsem ráda, že vyhrála Václavova varianta.

Jdeme nádhernou přírodou - loukami, zrajícím obilím, podél rybníků i lesa. Okolo nás poletují motýli, zpívají ptáci a my se modlíme růženec a zpíváme. V téhle kráse a klidu přicházíme až na místo samé, tedy k nové Boží muce nad Olešnicí.

Tady už se to hemží. Vidím organizátory, jak pobíhají sem a tam, doladují poslední přípravy a já se za ně v duchu modlím. Ten, kdo nikdy nenakoukne do zákulisí našich akcí, tak vůbec netuší, co všechno někteří lidé musí udělat, kolik času a námahy je to stojí, abychom my účastníci byli spokojení. Horáčkovi mi dokonce nabízí stoličku na sednutí. No to je luxus. Usedám a v tiché modlitbě za zdar celé akce očekávám začátek mše svaté.

Vedle Boží muky je postavené pódium. Nad pódium se tyčí nově zrestaurovaný baldachýn, používaný při Božím těle. Oltář zdobí kytice polních květů. Na Boží muce je velký zelený věnec a pod každým obrazem visí květiny v barvě živlů - oheň, vítr, voda, země. Sedíme na lavičkách na cestě, kolem nás zrající obilí, před námi oltář a nová Boží muka a nad tím vším nádherná oblaka (přý jsou to kumuly). Pohled přímo úchvatný.

Za doprovodu varhan zpíváme píseň sv. Františka a přichází kněží s ministranty a družičkami v liturgickém průvodu. Hlavním celebrantem je otec Václav Slouk, zástupce z biskupství, který spolu s otcem Pavlem vystupuje na pódium a začíná mše svatá. Liturgická čtení jsou o vodě. První čtení o potopě a evangelium o uklidnění bouře na moři. Z kázání P. Václava Slouka, které čerpá z evangelia, mě zaujala myšlenka - proč Pán Ježíš před deseti roky, když v Olešnici přšelo, tak dlouho spal.

Po přímlovách následuje snad nejkrásnější část celé liturgie - přinášení obětních darů. Holky přinášejí symboly jednotlivých živlů a Vítek s Markétkou k tomu čtou komentář.

Na závěr mše svaté se děkuje všem, kdo se zasloužili o postavení Boží muky a taky těm, kteří před deseti roky pomohli s obnovou Olešnice po povodni. Po závěrečném „Bože, chválíme Tebe“ se rozcházíme domů.

Na závěr díky všem, kteří tuto krásnou a důstojnou oslavu uspořádali a taky díky těm, kteří vymysleli a zrealizovali stavbu nové Boží muky.

Jsem ráda, že naše generace po nekonečném opravování starých objektů dokázala vybudovat také něco nového a krásného.

Svatá Barboro, svatá Agáto, svatý Floriáne, svatý Jene Nepomucký - orodujte za nás.

Jarka Sobotková

Šumava a my

Letos jsme si hned další den po skončení školy vyjeli s farníky a přáteli olešnické farnosti na týdenní dovolenou na Šumavu.

Hned v neděli jsme po poutní mši v kostele sv. Petra a Pavla v Petrovicích vyběhli na naučnou stezku nad vesnicí, která se jmenuje Hory Matky Boží. Zdrčení vedrem a dvoukilometrovým pochodem jsme hledali místo na občerstvení. Od místních jsme dostali radu navštívit jejich koupaliště, ale našli jsme jen „brčálník“. Potom jsme hledali dál a v Sušici jsme našli dobrý areál s několika bazény.

Od správce domu sv.Vintíře, pana Volence, jsme se také dozvěděli o dávném dolování zlata ve zdejší kraji. Hlavně nás zaujala informace, že zde

ještě mnoho tun zlata zůstalo. Proto jsme se rozhodli, že se trochu porozhlédnem a vyrazili jsme na zlatokopectkou stezku u Kašperských Hor. Vybaveni svíčkami a baterkami jsme šli podél Zlatého potoka a hledali zlatou štolu. Zaujati hledáním štol jsme se postupně rozpadli na malé skupinky a navzájem ztratili. Když jsme to zjistili, šla jedna část výpravy hledat druhou. Někteří se při hledání našli, ale daleko více se nás ještě ztratilo. Vznikl chaos, kdy rodiče ztratili své děti a začaly vznikat skupinky, které buď měly štolu a neměly svíčku nebo naopak měly svíčku a zase neměly štolu. Dospělí se po telefonu domluvili, že s tímto zmatkem skončují a to tak, že v pořadí

druhá skupina přidá do kroku a dožene tu v pořadí první skupinu a po cestě posbírá všechny odpadlíky. Organizátoři ale nevěděli, že pořadí skupin bylo přesně opačné, než si mysleli. Tímto omylem ta druhá skupina sice zrychlila, ale od té první se začala vzdalovat, protože ta první zase dle domluvy čekala. I přesto se nakonec několika šťastlivcům se svíčkami podařilo najít zlatonosné štolu, ale zahřmělo, přestali jsme se hledat a běželi rychle zpět do města Kašperské Hory. Díky technice mobilních telefonů jsme se zase našli a bylo nám dobře i bez zlata.

Kromě hledání zlata jsme měli ještě spoustu dalších zážitků, svezli jsme se na raftech po řece Otavě, viděli jsme dvě ledovcová jezera, Prášílské a Laka se spoustou hladných kačen a zdolali horu Poledník s rozhlednou po komunistech. Byl z ní nádherný výhled, který kazily jen suché stromy napadené kůrovcem. Odměnou za zdolání kopec byla výborná zmrzlina z prášílské cukrárny.

I když se mi to vůbec nelíbilo, museli jsme jít jeden den pěšky od Vintíře do Hartmanic a odtud až do Mouřence u sv. Antonína. Bylo hrozné vedro, štípaly nás ovádi (hovada), ale jít se muselo, protože to vymyslel taťka. V Mouřenci pak byl otevřený kostel sv. Mořice, kde se konala adorace. V kostele jsme našli i fotky z filmu *Anděl Páně*, který se zde natáčel. Plni duchovních zážitků jsme se pak šli vykoupat do řeky Otavy nebo do koupaliště v Anníně.

Pobyt na Šumavě se nám všem líbil a těším se na další dovolenou rodin.

Josef Novotný junior

Farní tábor 2012 očima táborníka

V neděli 15. července jsme se vydali na farní tábor. Autobusem jsme dojeli do Lažan a odtud šli asi čtyři kilometry přes malou vesničku Skaličku do tábořiště. Po ubytování ve stanech a týpí jsme se seznámili s ostatními táborníky, kadibudkami, umývárkami a hlavně kuchyní a jídelnou. Večer jsme byli rozděleni do skupinek, které se jmenovaly: žirafy, lemuři, hroši, tučňáci a surikaty. Každý den začínal budičkem asi v osm, potom byl nástup, rozsvička, ranní modlitba, snídaně, hygiena, kontrola pořádku, hry, oběd, odpolední klid, svačina, hry, večere, volný program, nástup, večerní modlitba, hygiena a večerka. Každou noc měla jiná skupinka hlídku. Také jsme měli službu v kuchyni. Za odměnu jsme se mohli osprchovat teplou vodou, kterou nám ohřáli vedoucí. Letošní celotáborová hra byla ze ZOO. Jak už jsme napsala, všechny skupinky se jmenovaly podle zvířat. Podle úspěšnosti skupinek při hrách se dostávaly hrací peníze, s nimiž jsme zdokonalovali naše pavilony a závodili, která skupinka bude mít více peněz. Jednoho dne jsme nabalili svačinu a vydali se na celodenní výlet. Ti mladší - první až pátá třída - šli asi patnáct kilometrů, my starší asi třicet.

Na náš tábor přišla taky kontrola z hygieny. Naštěstí bylo všechno v pořádku, ale říkala, že může přijít klidně znovu. A taky že přišla. Všichni jsme vystrašeně uklízeli stany a týpí. Jak se po chvíli ukázalo, byla to naší zdravotnice Pavly mamka, která se domluvila s vedoucími, že nás přijde vystrašit. Byla moc hodná a dala každému lízátko. No, jak letošní tábor shrnout, byl prostě super. Jestli někdo váháte jestli příští rok jet nebo ne tak určité jeďte. Také bych chtěla poděkovat vedoucím, že to s námi vydrželi a dokázali celý tábor zorganizovat. Taky si nedokážu představit tábor bez kuchařek. Jim bych chtěla poděkovat za to, že nám tak výborně vařily. Díky všem, kteří se podíleli na přípravě a průběhu tábora.

M.K.

a očima vedoucího

Co mají společného hroši, lemuři, surikaty, tučňáci a žirafy? Po letošních prázdninách budou tato exotická zvířátka, po kterých byly pojmenovány jednotlivé skupinky dětí, už vždycky spojovaná s olešnickým farním táborem v červenci 2012 u Drásova s hlavním tématem „ZOO“.

Zdálo by se, že ZOO je oblíbenou atrakcí, kde z pohledu návštěvníka nezaznamenáváme větší problémy. My jsme si na táboře zkusili, že i zde se musí zvířátka hodně snažit, aby udržely ZOO před krachem. Skupinky se po celých třináct dní snažily díky hrám nalákat do zahrady návštěvníky a získat co nejvíce peněz pro stavby nových pavilonů, které si samy vymyslely podle potřeb svého živočišného druhu. Kreativita a týmová práce byly důležitou součástí strategie, jak zachránit ZOO pro zvířátka i návštěvníky.

Při hledání uneseného ředitele si ale všichni uvědomili, že v jednotě je síla, a že je potřeba spolupracovat i mezi skupinkami a táhnout za jeden provaz se společným cílem.

Nejen hry byly náročné na fyzickou, koncentraci a přemýšlení. Chladné počasí během prvního týdne, častý déšť, který mezi podsadovými stany a týpíčky vytvořil rybník, kontrola z hygieny, to všechno nám taky dalo pořádně zabrat. Zvládli to ale s úsměvem na tváři jak ti nejstarší a ostřílení táborníci, které už skoro nic nemůže překvapit, tak i ti, kteří na táboře byli tento rok poprvé.

Nakonec nešlo o to, kdo vyhrál hry, nebo kdo postavil první svůj pavilon. Hlavní bylo vytvořit dobré společenství a dohromady se pobavit. Nepocházím z Olešnice a na táboře jsem byla jako vedoucí teprve podruhé, přesto jsem měla pocit, že do společenství dětí i mladých patřím už řadu let a jsem si jistá, že všichni si příjemnou atmosféru tábora stejně jako úsměvy všech táborníků budou pamatovat ještě hodně dlouho.

Děkujeme všem, kteří tábor pečlivě podpořili organizačně, drželi nad táborem ochrannou ruku a jakýmkoli způsobem přispěli k hladkému průběhu všech dní.

Márinka

Pout' do Křešic

Byli jsme pozváni, tak jako každoročně, na pout' do Křešic u Litoměřic v neděli 5. srpna, kde působí otec Jaroslav Stříž.

Pan Němec přivezl poutníky z Drahanské vrchoviny a rodné obce otce Jaroslava do Boskovic, kde jsme se připojili i my z Olešnice a Lysic. Cestou, modlitbou a pěkným slovním doprovodem (jako vždy na poutích) pana Kintra, jsme poznali část Litoměřic. Před polednem jsme byli na místě, navštívili farní kostel a faru. Za znění zvonu a hudby vyšel dlouhý průvod kolem Labe na palouk ke kostelu Panny Marie Křešické, kde nás přivítal litoměřický pan biskup Jan Baxant, který také vedl celou mši svatou. Přijeli také poutníci z velké dálky, ze Slovenska a Jižních Čech, a děkovali otci Jaroslavovi za pozvání na pout'.

V průběhu mše nás všechny otec Jaroslav pozval na pout' na Turzovku. Ta se uskutečnila pod jeho vedením a za naší účasti patnáctého srpna.

Po mši následovalo mariánské večeradlo, jako vždy spontánní a radostné. Na závěr jsme dostali koláče, limonádu a ještě zbylo i na cestu domů.

Zvláštní poděkování a požehnání Matičky Boží Křešické od otce Jaroslava v autobuse máme předat všem olešnickým doma, na které vždy pamatuje s vděčností jemu vlastní.

Letos se otec Jaroslav dožívá šedesátí roků života a přál by si být pozván do Olešnice, poděkovat, radovat se a slavit při mši svaté spolu s námi.

Máme mu být za co vděční, a děkovat, že ho máme a známe.

za poutníky Anna Králová

Poutní místa severních Čech

V naší farnosti se objevila lákavá nabídka - pout' do severních Čech s panem Kincem a Mons. Peňazem. Této lákavé nabídky nás využilo z Olešnice a okolí devět, ostatní poutníky jsme přibírali postupně až do Velkého Meziříčí.

První poutní místo byly „Mariánské Radčice“. Je to velké poutní místo se sedmisetletou tradicí, které patří k cisterciáckému opatství Osek a díky němu bylo znovu obnoveno. Je zde uctívána milostná socha Bolestné Matky Boží. Je to zvláštní socha, znázorňuje probodnuté srdce Matky Boží břevnem kříže. Po roce 2003 se vrací do tohoto poutního místa náboženský život, snad se podaří opravit budovy sousedící s chrámem. Většina poutních míst tohoto kraje jsou překrásné barokní chrámy a jejich architektky byli Julius a Ottavio Broggio, původem Italové, jejich předci odešli do Čech za prací a již zde zůstali. Je to podobné, jako když na Moravě působil Jan Blažej Santini-Aichel.

Druhé poutní místo Osek. Opět překrásný barokní chrám Nanebevzetí Panny Marie. V chrámě se opravuje prostor nad oltářem, je postavené lešení až ke stropu. Byl postaven u kláštera, v současné době jsou ze všech hospodářských budov ruiny, i když byl klášter obnoven.

Třetí zastávka čtvrtedního dne je poutní bazilika Bohosudov. Barokní chrám s nádhernou vyfyzávanou kazatelnou. Původně zde byla dřevěná kaple, postavená na památku padlých Lužičanů v bitvě proti husitům „Na Běhání“. V roce 1706 byl posvěcen stávající kostel, který je obklopen ambity se sedmi kaplemi na památku sedmi bolestí Panny Marie. Na hlavním oltáři, provedeném ve stylu baldachýnu v chrámu sv. Petra v Římě, je umístěna milostná socha Bolestné Matky Boží.

Poslední zastávka čtvrtedního dne byla v Třebenicích, farnosti Narození Panny Marie, působišti a pak i místě smrti lékaře a kněze P. Kubíčka. Na budově fary je umístěna bysta P. Kubíčka a pamětní deska, která začíná slovy proroka Izaiáše: „Radost mi působí konat Tvou vůli, hluboko v srdci mém jsou zásady Tvoje“. Na chodníku u fary jsme se pomodlili a odjžděli do Litoměřic, kde jsme měli zamluvenou večeri a nocleh. Ubytování jsme byli v bývalém semináři, nyní je to Hostel u sv. Štěpána.

Druhý den, v pátek, jsme začali poutním místem Horní Police. Starý barokní kostelík, nad svatostánkem je umístěna soška P. Marie. Ta podle pověsti připlula v 16. století po řece Ploučnici, zřejmě byla vyhozena z některého kostela v německých zemích, kde se rozšířoval protestantismus. Kostel má dvanáct východů. Slouží tam kněz jednadvadesát roků starý a stará se o něj paní, které je 84. Farníci jsou vděční, že tam vůbec svého kněze mají, i když už musí při bohoslužbě sedět.

Další zastávka byla v České Kamenici. Poutní kaple Narození P. Marie byla postavena na poděkování P. Marii za uzdravení lidí v době moru.

Bazilika minor s poutní kaplí P. Marie ve Filipově. Jediné poutní místo v Čechách, které vzniklo v 19. století. Je to na památku uzdravení na smrt nemocné dívky Magdy, které se v noci zjevila P. Maria a ráno byla úplně zdravá. Na místě jejího pokoje byla postavena kaple a pak přistavěn i chrám. Architektonicky je to zvláštní německý sloh, působil na nás velmi stroze. Toto poutní místo je hojně navštěvováno věřícími německé národnosti. Filipovu se říká „české Lurdy“. V milostné kapli, v místě zázraku, jsme se zúčastnili mše svaté, je tam obraz ukazující uzdravení dívky Magdy.

Odpoledne jsme dojeli do Rumburka. V objektu bývalého kláštera kapucínů je kostel sv. Vavřince, má zazděné schody, aby nebyl vykradený, je do něj přístup jen z kláštera. Náš zájem ale upoutala Loretánská kaple, která je postavena uprostřed kláštera. Průvodkyní nám byla paní, která ač nevěřící, jak sama řekla, nám velice záníceně podávala výklad. Loretánská kaple je věrnou kopií „Svaté chýše“ v italském městečku Loreto u Ancony podle legendy skutečného domku, který kdysi obývala Panna Maria v Nazaretu. Rumburská loreta byla postavena na začátku 18. století, je to nejseverněji položená loreta v Evropě a je v ní socha černé Madony.

Poslední poutní místo v pátek bylo Jablonné v Podještědí. Další barokní perla severních Čech, chrám sv. Vavřince a sv. Zdislavy. Po prohlídce chrámu jsme se pomodlili u hrobu sv. Zdislavy, která je patronkou rodin.

V poslední den poutě, v sobotu, jsme po snídani zamířili ke katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích, kde je sídlo zdejšího biskupa. Chrám je zasvěcen sv. Štěpánu a Panně Marii. Stojí na Dómském pahorku, vypadá jako trojlovní bazilika, ale uvnitř je jednotný prostor se třemi průchozími kaplemi po obou stranách. Svatostánek není na hlavním oltáři, ale na bočním oltáři Bolestné P. Marie. Nad hlavním vchodem do baziliky je erb biskupa zakladatele, nad ním socha sv. Štěpána a ještě výš erb biskupa obnovitele katedrály. Tato barokní katedrála má samostatnou věž mimo kostel, která byla dostavěna v 19. století. Věž je přístupná a je z ní rozhled na celé město. Naše cesta z katedrály vedla do kostela sv. Ludmily. Pobyt tam nebyl moc veselý, v tomto kostele se nekonají bohoslužby, ale je tam stálá výstava „Zničené kostely severních Čech 1945 - 1989“. Na posledních stránkách knihy, kterou jsme si tam mohli koupit, je napsáno: „Provedli jsme vás smutně poznamenanou krajinou severních Čech. Krajinou, která mnoho ztratila a mnohé ještě ztratit může. Ve dvacátém století bylo zásahem především komunistické diktatury učiněno mnoho pro to, aby se z ní ztratily nejen kostely, ale především její paměť“. Po této prohlídce jsme přešli autobusem do poutního místa Doksany. Je tam rozsáhlý klášter sester premonstrátek, který byl založen v roce 1144. Za Josefa II. byl zrušený a teprve v roce 1998 byla obnovena činnost sester, kdy do Doksan přišly dvě sestry z polského Krakova. V doksanském klášteře byla vychovávána sv. Anežka Česká. Tímto poutním místem jsme ukončili naše putování a dali se na cestu domů.

Během těch tří dní jsme mnohokrát viděli horu Říp z mnoha stran. A velkým a radostným překvapením pro nás bylo, jak tento kraj se stává krásnějším i tím, jak se postupně opravují domy v městech i na vesnicích. A ještě jsme měli jeden původně neplánovaný zážitek. V Praze - Ďáblicích je část hřbitova, kde byli pochováváni zavraždění a zemřelí političtí vězni totalitní komunistické doby. Teprve po roce 1990 bylo toto místo pietně upraveno, malými náhrobky označena jména popravených a postaven malý kříž s jménem P. Josefa Toufara. Ještě smutnější bylo zastavení u náhrobků, kde jsou jména malých dětí, které se narodily vězněným ženám a ve vězení zemřely. Byla to sice smutná tečka za naší krásnou poutí severními Čechami, ale i tato připomínka je třeba, abychom si vážili svobody.

Díky panu jáhnu Kincovi a otci Peňázovi za krásné tři dny!

A.S.

Ministranský čundr

I letos byl pro nás ministranty na konci července připravený už tradiční ministranský čundr. Opět jsme spíš jezdili, což samozřejmě potěšilo linější účastníky. Tento rok byla jako zázemí vybraná fara v Křížanově, kde nás nechal bydlet místní pan farář Tomáš Holner. Asi desítka ministrantů s našim panem farářem se v úterý kolem desáté hodiny vydala osobními auty směr Křížanov.

V Křížanově nás přivítala z větší části opravená fara s komunitním centrem, kde jsme si chystali jídla, takže jsme se zde cítili jako doma. Na první den, respektive odpoledne, byla připravená túra. Přes všechny smutné tváře a s pohledem na zaparkovaného gazíka v útulné garáži, kde byl doma, jsme vyšli na výlet. Náš cíl byl asi pět kilometrů vzdálený kopec Svatá hora, kam chodívávala Sv. Zdislava. Po kratším hledáním jsme dobyli vrchol. Potom jsme si prošli kratší okruh a nakonec jsme se ocitli v obci Meziboří, kde nás po dlouhém čekání vyzvedl vytoužený gazík. Všichni byli rádi, že už vidí ceduli Křížanov, a po večeri všichni spokojeně zalehli.

Druhý den dopoledne nás čekal airsoft (hra s umělými zbraněmi, ze kterých se střílí plastovými kuličkami). Všichni se moc těšili. Místní pan farář (jak jsme si později všimli, byl v této hře dost zkušený), nám dal základní bezpečnostní pokyny při zacházení se zbraněmi. V první části jsme beze zbraní postupovali na určené místo. Tam většinu z nás postříleli jako slepice místní ministranti s panem farářem. Vyzkoušeli jsme si, že to docela dost bolelo. Na druhou akci už nám zbraně našťestí dali. Měli jsme dobýt vlajkou označený výběžek. Jak se později ukázalo, oproti lépe ozbrojeným obráncům jsme postrádali základní výcvik a zkušenosti. Odpoledne jsme se rozhodli projet gazíkem po okolí. Jako cíl byla zvolená obec Jívoví, kde jsme měli v osmnáct hodin mši svatou. Po vyhlídkovém okruhu po okolí jsme sice dorazili na mši pozdě, ale místní farníci na nás s úsměvem počkali. Ani jsme se nenadáli, a už nám skončil i druhý den.

Ve čtvrtek jsme jako „obecně prospěšné práce“ na poděkování místní farnosti dostali za úkol přerovnat ráz dřeva na vozík a následně ho vyskládat na křižanovské faře. Práce to byla docela obtížná, protože každý kus dřeva byl jinak delší a měl jiný tvar než ty ostatní. Naštěstí práce rychle utekla a po obědě jsme mohli vyrazit na Olešnici. I letos se dá čundr označit jako za velmi zdařilý a už se těšíme na další rok.

bratři Nechutovi

Na Žďár

Celostátní setkání mládeže se letos konalo od čtrnáctého do devatenáctého srpna. Celkem po páté a podruhé ve Žďáře nad Sázavou. Mottem setkání bylo „Ovocem Ducha je láska, radost a pokoj...“ (Gal 5,22).

Z Olešnice jelo třináct mládežníků včetně našeho pana faráře. Ve Žďáře jsme strávili šest dní naplněných především Duchem svatým, ale i obrovským společenstvím...

Máme spoustu zážitků:

Do Žďáru jela většina mládežníků autem. Jenom já a Michal jsme cestovali z Nového Města na Moravě vlakem. Už cesta začala docela vtipně. Když jsme si kupovali lístek, průvodčímu jsme řekli, že jedeme dva, načež nám dal skupinovou jízdenku pro dva lidi. Ve Žďáře nás čekalo nemilé překvapení - žádní pořadatelé, rozbourané nádraží, zkratka nikde nikdo. Na řadu přišel náš dezorientační smysl, což znamenalo, že jsme vyšli na opačnou stranu. Asi po půl hodině cesty jsme uviděli velkou budovu a před ní byla spousta lidí. Byl to skvělý pocit vidět, že jsme to našli. Smích nás ale brzo přešel. Bylo nám sděleno, že naše ubytovna leží na druhém konci Žďáru. Opět jsme vyšli s cílem, že víme kam jít. Bohužel zase omyl. Na dalším informačním stánku nám řekli, že škola je vzdálená asi tři kilometry. Tak jsme tedy zase vyšli, tentokrát už dobře. Celí od potu, v pravé poledne a s krosnama na zádech ... konečně, našli jsme to! Naše cesta kolem Žďáru trvala asi dvě hodiny, nachodili jsme přes pět kilometrů a to nejlepší... naše ubytovací jednotka byla vzdálená od nádraží asi tři minuty lehké chůze. A to je opravdu můj nejhlubší zážitek.

Víťa Sobotka

Mezi můj největší zážitek ze Žďáru určitě patří noční sobotní vigilie. Měli ji perfektně připravenou. Večer, když se setmělo, tak si každý účastník zapálil svíci, a to byla opravdu nádhera. Vidět tolik rozžatých svící ve tmě a pak, když se skoro šest tisíc mladých modlí, tak je to fakt síla a ta nádherná atmosféra, která tam po celou dobu byla, je opravdu nepopsatelná.

Po té nádherné vigílii se nikomu z účastníků na ubytovnu nechtělo. Tak jsme tam ještě chvíli s kapelou zpívali a pak jsme se už bohužel museli rozejít. Celé setkání se mně hrozně líbilo a už se moc těším na další.

Vojta Knotek

Celé žďárské setkání mi splynulo v jeden velký zážitek. Spousta milých tváří, krásná atmosféra, skvělá hudba a program, naše mez, na které jsme většinou sedávali, a na které jsem si hned první den, když jsem z ní sbíhala dolů, rozbila sandály....

Terka Novotná

Žďárský bonus

Ač je televize v naší rodině méně používaným zařízením než třeba sekera či toustovač, v době setkání mládeže se z nás rodičů stávají televizní maniaci. Je úžasné, že s našimi dětmi můžeme být prostřednictvím televize Noe. Jsme za tuto možnost velmi vděční.

Celostátní setkání mládeže bylo letos na jeden den spojeno i s poutí rodin, která se ve Žďáru tradičně koná. Možná si někdo všiml menší ochoty dnešních mladých lidí k zakládání rodin. Možná jim chtěl názorně ukázat, že rodina je nejen něco, co může ztroskotat, ale hlavně něco dobrého, Bohem chtěného a životně důležitého. V této souvislosti mě zaujal výrok jednoho z biskupů: „Nebojte se plavby mezi útesy, i když na nich vidíte trosky těch, kdo ztroskotali!“ Možná bylo i víc důvodů ke spojení celostátního setkání mládeže a poutí rodin. Pro nás rodiče to byla ideální příležitost dostat se mezi mladé aokusit něco z úžasné atmosféry jejich setkání. Možná se to našim dětem zdá neuvěřitelné, ale i my jsme byli mladí, a není to tak dávno.

Nebudu vás unavovat popisem programu, který ani nebylo možné celý absolvovat, takže jsme si museli vybírat. Část jste jej mohli sledovat i v televizi Noe. Bylo to všechno moc pěkné, ale nadešel čas k odjezdu. A tu přišel ten bonus: Některé naše mladší děti, které se vzhledem ke svému věku celého setkání mládeže neúčastnily, projevíly přání zůstat na noční vigílii. A nevyhovte takovému přání, když jste rodiči! Přeskupili jsme tedy rodiny podle míst v autech a vyčlenili jedno auto a jednoho šoféra, který zůstane na noc a děti odveze v noci domů. Protože nikdo ostatní nemohl, musel jsem se obětovat já. Otevřeně přiznávám, že jsem se „obětoval“ naprosto zjiště a byl velmi rád, že žádný jiný řidič zůstat nemůže.

Protože bylo velmi horko a únava pracovala, zašel jsem na (jedno) pivo (mimo areál setkání) a na kafe (v areálu setkání), trochu splknu s několika známými i neznámými a nakonec zaujal místo v nejzazším koutečku areálu mimo mládežnickou skupinu z naší farnosti. Jednak proto, aby si snad naše mládež nemyslela, že jí chci dělat dozor a taky proto, abych neказil záběry televizní kamery.

Vigilie byla úžasná a atmosféra gradovala. Krásné písně skvělé scholy střídala hluboká svědectví mladých lidí. Velmi mě například zaujalo svědectví jednoho mladého politika, které nebylo žádnou „předvolební zbožností“, jak by možná někdo očekával. Ani mi moc nevadila skupinka ubreptaných děvčat v mé blízkosti. Zcela novou zkušeností pro mě bylo, když všichni již biřmování byli vyzváni ke vkládání rukou na nebiřmované ve své blízkosti a vyprošovali jim Ducha Svatého.

Vrcholem vigilie byla adorace. Celé shromáždění absolutně ztichlo. I ta ubreptaná děvčata v mé blízkosti najednou zmlkla jako na povel. To ticho sedmi tisíců lidí bylo ohromující. Bylo vnějším projevem toho, že se děje něco velikého...

Po adoraci se mládež naopak „rozšoupla“ tak, jak to umí jen ona. Kdyby ji P. Jan Balík neposlal na kutě, zpívala by tam snad až do rána bílého. Nakonec jsem to nebyl já, kdo u auta čekal na děti, ale děti čekaly na mě.

Z reality mimořádného setkání s Bohem jsem se pomalu vracel do reality všedního dne ovlivněné všudypřítomnými sdělovacími prostředky. Tradiční organizované mlčení sdělovacích prostředků (s výjimkou těch křesťanských) o tak velké události, jakou je několikatisícové setkání mládeže, bylo tentokrát provázáno „církevně restitučním mediálním běsněním“. Řekl bych, že jak to mlčení, tak i to běsnění mají d'ábelský původ a člověk by snadno mohl propadnout skepsi, kdyby si neřekl: „Jen si vy blázní běsněte. Vy boříte, my stavíme. Vy máte peníze a požitky, my máme děti. Vy máte moc a sdělovací prostředky, my zas máme naději.“

Jan Novotný st.

Pěší pout' na Velehrad

V úterý 21. srpna jsme se z Olešnice vydali na dvanáctou pěší pout' na Velehrad. Z Olešnice nás vyšlo asi sedmnáct. Na obědě jsme byli v Letovicích, v Nemocnici u milosrdných bratří, kde jsme si udělali takovou menší vodní válku. Ale skoro nikomu to nevadilo, protože ten den bylo velké teplo. Po polední pauze jsme se vydali směr Boskovice a šli asi pětadvacet kilometrů. V Boskovicích jsme spali u jedné velice pohostinné a starostlivé paní. Při večeři se nás zeptala: „Ještě chcete?“ a když jsme odpověděli, že máme dost, tak ona řekla: „Tu máš!“ a dala nám ještě celý plát masa. Když jsme šli spát, tak za námi přišla asi pětkrát do pokoje a ptala se nás, jestli už spíme a dávala nám asi pětkrát dobrou noc.

Ve středu jsme se vydali z Boskovic do Ruprechtova. Na oběd jsme se zastavili ve Sloupě, kde jsme byli pohoštění koláčky. A musím říct, že nám, olešňákům, ty koláčky moc chutnaly. Když jsme se všichni najedli, tak jsme se vydali dále do Ruprechtova a ve čtvrtek do Milonic. Na oběd jsme se zastavili v Hostěnicích, kde byla i mše svatá. Pak jsme se cestou do Milonic ještě zastavili na malé občerstvení u paní zubařky v Kozlanech. Jakmile jsme se nasýtli, tak jsme se vydali do Milonic. Cestou jsme si zazpívali písničku k Panně Marii s prosbou o děšť. Šli jsme asi dvacet osm kilometrů. Tento den jsme spali ve školce a tam jsme měli večeři, na okraji talířku byly postavičky a když někdo dojezdil jako první a řekl: „Jé, hele, tam dole je taky obrázek“, hned jsme začali rychle jíst, abychom se mohli podívat, co vyšlo na nás.

V pátek jsme šli do Boršic. Šli jsme také na sv. Klimentek, kde bylo setkání všech proudů a cyrilometodějská bohoslužba vedená P. Peňázem. Tam byl krátký odpočinek a pak už jsme se vydali do Boršic. Celkem asi třicet jedna kilometrů.

V sobotu jsme dorazili na Velehrad, kde byla mše svatá s otcem biskupem Vojtěchem Cirklem. Kdo chtěl, mohl jít na guláš. A po obědě bylo ještě svátostné požehnání, a pak se už jelo autobusem domů.

Terezie Kánská

Pout' na svatý Hostýn

Již téměř dvacet let jezdíme na Orelskou pout' na sv. Hostýn. Letos byla ale zvláště významná. Před sto lety tu byla korunovaná socha Panny Marie a Ježíška a k tomuto výročí se celá Hostýnská hora dala „do pucu“. V bazilice bylo vybudované podlahové ústřední vytápění, byla položena nová dlažba se stejným vzorem jako původní. Venkovní oltář byl zbudován celý nový, pokrytý měděným plechem. Kapličky křížové cesty byly všechny opraveny. Jen stánky trhovců nepřispívají k celé kráse - spíš ji hyzdí.

Počasí se ale neřídí naším přáním, tak musela být kvůli dešti mše svatá sloužená hradeckým biskupem Mons. Janem Vokálem v kostele, který byl plný k prasknutí. Víc než třicet praporů orelských jednot se sklánělo před „Vítěznou ochranou Moravy“. Po mši svaté se ale počasí umoudřilo. Tak jsme se mohli jít pomodlit k hrobu pana arcibiskupa Františka Vaňáka (odhaloval u nás desku Dr. Augustina Neumanna) a k pomníku totalit. Víte, že čtyři ze sedmi parašutistů, kteří položili svoje životy při atentátu Reinharda Heydricha, byli Orlové? Ale to všechno jste si mohli přečíst v Katolickém týdeníku a podívat se na fotografie z Memoriálu P. Benáčka. Škoda, že je tento kvalitní týdeník tak málo v našich rodinách známý!

Za zpěvu mariánských i lidových písní jsme se vydali k domovu. Končíme proto slovy Orelské modlitby: Požehnej, Bože orelské práci, aby s Tebou začínala a také končila, ke Tvé cti a chvále, k dobru našich duší a k blahu naší vlasti. Amen.

J.B.

Boží muka v Rovečném

První sobotu v měsíci září se v Rovečném před třináctou hodinou začali scházet lidé kvůli žehnání nové Boží muky - kapličky. Tuto kapličku nechali postavit na své zahradě manželé Hana a Jan Hlaváčkovi, a to ke cti sv. Anežky České, patronky vlasti a smíru v rodinách a sv. Františka z Assisi, patrona ochránců přírody. Na stavbě kapličky se podílel můj tatínek Dušan Dostál a strýc Miroslav Dostál, rodáci z Rovečného. Mého tatínka velmi potěšilo, že se kaplička všem líbila. Kaplička je určena katolíkům i evangelíkům a líbí se mi, že sjednocuje dvě církve, dvě vyznání. Je tu katolický symbol kříže a také kalich, symbol evangeliků. Symboly (reliéfy) jsou ručně vyrobené, pomáhala jsem při jejich výrobě. Na přední straně kapličky je umístěn obraz sv. Anežky a na zadní straně je umístěna soška sv. Františka z Assisi. V kapličce je uložena pamětní listina. Za účasti profesora PhDr. P. Petra Piřhy, farářem sboru Ondřeje Rumla a jáhna Ladislava Kince byla kaplička vysvěcena: Slavnostní chvíle svěcení a slova se ujímali faráři z obou církví. Z jejich úst vycházela slova díky a radosti nad povedeným dílem. Závěr odpoledne patřil přátelskému vzpomínání hostů při nachystaném pohoštění a milému setkání lidí. Kdybyste se chtěli podívat - kapličku najdete, když se z hlavní silnice u samoobsluhy v Rovečném vydáte po místní cestě (červená turistická značka) směrem na rozhlednu na Horním lese.

Jana Dostálová

Rozhovor s nejmladším účastníkem 9. pěší smírné pouti P. MUDr. Ladislava Kubíčka

Člověk už má málem strach účastnit se farní nebo jiné křesťanské akce, aby nemusel psát příspěvek do farního zpravodaje. V bezpečí už nejsou ani malé děti. Dokladem je pětiletý Vašík, který na letošní „Kubičkovské“ pouti 8. září „vyfasoval“ úkol vytvořit o akci článek. Protože ještě neumí psát, učinil jsem s ním krátký rozhovor.

Co si Vašíku pamatuješ z pěší pouti do Sloupu? (aji ze Sloupu - doplňuje otázku Vašík)

Srnky a srnca, obědovej guláš v Doubravici, v Petrovicích byl cirkus, byli jsme na mši, koupili jsme oplatky...

Kde ta pouť začala?

V Kunštátu.

A proč jsi tam vlastně šel?

Aby mě to trochu potěšilo.

A potěšilo tě to?

Jo.

Trochu nebo hodně?

Hodně.

A jak tě to potěšilo?

Že jsem našel nakonec jeden kaštan.

Šlo se ti pěkně?

Jo.

Bolely tě nohy?

Ne, ale na osmáctém, devatenáctém a dvacátém kilometru už jo.

Kdo tam ještě byl?

Šel tam pan Adamec a Toník Kinců. Měli oranžové vesty, vysílačky a klacky s praporkama a zastavovali auta. Taky tam šli tři knězi a jeden jáhen.

Ze mše ve Sloupu si taky něco pamatuješ?

Jo. Na mši jsem ministroval, ale nezvonil, protože to bylo jaksi jinačí. Po mši se losovalo. Vyhrávaly se jakýsi kalendáře, ale my jsme nic nevyhráli.

Jak jste jeli zpátky?

Autobusem a potom autem.

Pokud byste se chtěli Vašíka ještě na něco zeptat, můžete to zkusit. Jistě vám rád odpoví. Pokud byste však chtěli vědět něco víc o 9. pěší smírné pouti P. MUDr. Ladislava Kubíčka, doporučuji vám zpravodaj NJ č. 10/2012.

Otázky kladl a odpovědi Vašíka Novotného zaznamenal Jan Novotný st.

II. Svatohubertská mše svatá v Olešnici

V letošním roce jsme opět mohli prožít slavnostní Svatohubertskou mši svatou spojenou s dožínkami. Poděkovali jsme Bohu za úrodu na našich polích i v našich honitbách a poprosili o pomoc a požehnání pro příští rok. V přímlovkách jsme prosili i za církev, aby v případě navrácení majetku, byla dobrým a moudrým hospodářem. Odpoledne jsme pak prožili krásný koncert smíšeného pěveckého sboru Carmen ze Zábřehu pod vedením sbormistra Mgr. Karola Ozorovského. Tento sbor doprovází svatohubertské mše svaté a slavnosti, které Řád sv. Huberta pořádá u nás i v zahraničí. Pravidelně vystupuje i v katedrále sv. Víta v Praze na Hradčanech. Sbor doprovází Trubači Zábřeh pod vedením Jany Adámkové, která uváděla odpolední vystoupení. Trubači nám předvedli skladby starých mistrů, ale i moderní skladby s technikou zakrývání, která umožňuje rozšířit rozsah tónů, které lze na lesnice zahrát. Trubači také přede mší projeli Olešnici na voze taženém koňmi pana Šutery. Byl to pro ně velký zážitek a věřím, že dle ohlasů, i pro olešnickou veřejnost. Troubily mimo jiné i u obou našich hřbitovů všem myslivců a lesníkům, kteří nás už předešli na věčnost.

V loňském roce jsem vám v článku představil Řád sv. Huberta, co je jeho náplní v dnešní době. Letošní mši svatou, přes velkou vytíženost, poctil svou návštěvou i Velmistr řádu Jan František Votava z Horní Krupé - EOSH. Velice obdivoval práci, kterou farníci odvedli při opravě kostela a fary s komunitním centrem Rafael. Rád bych vám tlumočil jeho pozvání na letošní 19. Svatohubertské slavnosti, které se konají 6. října na zámku Karlova Koruna v Chlumci nad Cidlinou (podrobnosti na www.radsvatehohuberta.com).

Čtěl bych poděkovat otci Pavlovi, a také Zbyňkovi S. za jejich obětavost a hlavně trpělivost při organizaci slavnosti. A zvláště poděkovat všem sponzorům za jejich příspěvek, bez kterého by se slavnost s koncertem nedala pořádat. Pan Bůh zaplať všem.

Pavel Neumann

Vzpomínky na důstojného pána - faráře Františka Kšicu

* 21.8.1922 + 7.3.1996

Vážený přítelé,

byl jsem požádán, abych napsal osobní vzpomínku na P. Františka Kšicu. Těch vzpomínek za ta léta, kdy působil v Olešnici, je mnoho. Kterou vybrat?

Co mi snad nejvíce utkvělo v paměti, byly chvíle, kdy jsem ho viděl sloužit mši svatou. Míval jsem pocit, že v té chvíli je jakoby z jiného světa. V jeho očích zářilo něco zvláštního, krásného, co se nedá popsat. Bylo to něco nadpřirozeného. Jako ministrant jsem měl možnost se na něj dívat zblízka.

I on se někdy zadíval na mě a já jsem cítil, že do mě vidí, že čte každou mou myšlenku. Vždy to však byl pohled plný lásky a přijetí.

Kněžství je podstatně spojeno se slavením mše svaté - vždyť Ježíš právě svátost kněžství a eucharistie ustanovil současně. Tím nám dal veliký dar. I přes veškeré problémy, starosti a nemoci, které P. Kšica určitě měl, při slavení mše svaté jsem viděl, jak je nesmírně šťastný, jak úžasně, naplno a ve spojení s Kristem, prožíval své povolání. A v době mého rozhodování pro kněžství jsem toto vnímal ještě intenzivněji.

P. Kšica mi dal příklad. I pro mě dnes je sloužení mše svaté to nejposvátnější, co jako kněz mohu konat. Moc si toho vážím. Snažím se každou bohoslužbu prožívat jako on a děkuji Bohu, že mohu lidem rozdávat eucharistii. Eucharistii, která je, jak říká II. vatikánský koncil, zdrojem a vrcholem křesťanského života.

Všem za srdce žehnám

P. Václav Knotek

Duchovní otec František Kšica po primici v roce 1946 nastoupil do farnosti Olešnice jako kaplan. Já jako devítiletý kluk jsem toužil stát se ministrantem, a tak se panu kaplanovi svěřil se svou touhou. Pan kaplan mi dal knížečku, která obsahovala latinské odpovědi ke mši svaté. Naučil jsem se je a stal se ministrantem.

Rád jsem přísluhoval mši svaté, kterou P. Kšica sloužil denně, odpovídali jsme latinsky naučené formule. Otec František s námi ministranty rád chodil na procházky.

Po zatčení pana děkana Benáčka se stal administrátorem a následně farářem. Poznal jsem jej jako přísného, ale také laskavého duchovního otce, který neúnavně sloužil ve dne i v noci svým farníkům. Vedl mládež i dospělé k bázni Boží a šířil úctu a lásku k Panně Marii.

Vzpomínám jeho májové pobožnosti, které byly úžasnými a krásnými prožitky, doplněné poutavým vyprávěním a překrásnými mariánskými písněmi, které zněly jako nádherný chorál, přesahující hranice kostela. V postní adventní době to byly denně roráty, před Velikonoce sám vedl křížové cesty.

Každý den ráno sloužil mši svatou a byl-li náhodou pohřeb, tak ještě sloužil mši zádušní. Někdy měl třeba i tři mše svaté bez oddechu a náhradního volna.

Jako kostelník mu věrně sloužil pan František Vatlach, který vše v kostele připravil předem a s úctou a zbožností se v kostele pohyboval.

Manželé Vatlachovi též pekli doma ve formách zdobené hostie se svatými obrázky, které jsem jim rád pomáhal z vytvořeného plátu razidlem vykrajovat pro potřeby našeho kostela.

Otec František Kšica po všechna léta sám vyučoval ve škole náboženství. Pokud nebyl právě ve fáře přítomen, vše vyřizovala farní hospodyně.

V šedesátých letech nechal vybudovat ve fáře kotelnu a v kostele pod podlahou vytápění a následně novou dlahbu. Toto topení velmi příjemně hrálo do nohou a farníkům, obzvláště starším, léčilo revma. Topení dlouhá léta zabezpečoval pracovitý a spolehlivý pan Alois Šafařík, bývalý křtěnovský mlynář.

Byla zhotovena a instalována do kostela nová okna. V roce 1962 nechal zhotovit dva nové zvony Maria a Josef, které odlili v Kovolitu v České u Brna. Zvony byly posvěceny a následně vyzvednuty do věže kostela. Byla provedena oprava střechy a nová krytina na hřbitovním kostele sv. Mikuláše.

Jako kněz a společník při svatebních hostinách dokázal udržovat skvělou náladu. Zajistil pro kostel také dostatečné množství kvalitního řeziva pro pozdější výrobu nových kostelních lavic.

Při bohoslužbách dokázal zabezpečit jejich důstojný a klidný nerušený průběh, případného narušitele pokáral tím, že přestal na chvíli mluvit, hned se rozhostilo v kostele ticho.

Rád nás v období dlouhé totality navštěvoval u nás doma jedenkrát i dvakrát týdně, besedovali jsme a duchovně nás posiloval a vedl ve věcech víry, myslím, že i my jsme byli jeho posilou. Rád říkával, že má u nás v domě svou filiálku.

V průběhu roku 1990 jsme spolu začali uvažovat o poctě významnému olešnickému rodákovi profesorovi doktorovi Augustinu Neumannovi a počátkem roku 1991 jsme spolu navštívili olomouckého arcibiskupa Františka Vaňáka, tehdy již vážně nemocného (Dr. Vaňák byl žákem shora jmenovaného oslavence), který přislíbil návštěvu Olešnice a posvěcení pamětní desky a také 9. června tento akt provedl a za tři měsíce zemřel.

V dubnu 1991 vedl P. František Kšica jedenáctidenní mariánskou pouť do La Saletty, Lurd, Fatimy a Montserratu. O této pouti je učiněn podrobný záznam.

Otec František v olešnické farnosti zapustil hluboké kořeny za padesát let obětavé práce a bude navždy zářivým příkladem pro další generace. Odešel ve svých nedožitých 74 letech do nebeského království dne 7. března 1996 a očekává slavné vzkříšení na olešnickém hřbitově uprostřed svých farníků.

vzpomíná Vladimír Neumann

Když vzpomínám na P. Františka, tak zjišťuji, že si toho moc nepamatuji... Zemřel totiž v mých desíti letech. Vybaví se mi jen několik drobností.

Byl jsem v jednom z posledních ročníků, kterým on podával první svaté přijímání. Pamatuji si na upomínku na tuto slavnost, kterou nám dával (bílý papír s poměrně tmavým obrazem poslední večeře).

Vzpomínám, jak sedí ve Lhotě po poutní mši sv. u mých prarodičů na obědě.

Vybavuji si atmosféru farní kuchyně, které šéfovala p. Novotná. Víím, že už tehdy jsem vnímal, že mi tam něco nesesedělo, i když jsem to nedovedl pojmenovat. Dnes bych asi řekl, že by se farníci mohli o svého dlouholetého faráře postarat o něco lépe, než to nechat jen na jedné osobě...

Pak už vidím jen pohřeb, namodralou tvář o. Františka v rakvi, uslzeného kaplana a venku bylo nezvyklé počasí, protože napadl sníh...

Moc vzpomínek to tedy není. Pamatuji si totiž P. Kšicu jen z té poslední etapy jeho života, kdy už moc nemluvil slovy ani činy. Jasně si ale vybavuji, že (ke mně) mluvil svým pohledem, svou tváří, svým vzezřením. Z jeho obličejů vyzařovaly zkušenosti, bolesti, utrpení i radosti, které prožil, které byly vepsány do jeho vrásek, do jeho pronikavých očí. A tato tvář nastavovala zrcadlo, v němž každý člověk mohl neúprosne vidět život svůj a srovnávat s tím jeho.

vzpomíná Karel Adamec

Při křtu našeho syna ho ještě P. František položil na Mariánský oltář. Každému dítěti v poslední době dával ještě jméno Maria - po naší nebeské Matce.

Při jedné slavnosti v jiné farnosti měl kázání. Vedle mne stojící ženy si polohlasně sdělovaly, jaký je to kazatel, že by ho potřebovaly v jejich farnosti. To mě moc potěšilo. Opravdu neříkal naučené fráze, ale každý si mohl z jeho promluvy vzít to, co potřeboval a doma mohl říct, o čem bylo kázání.

Pokud to církevní tajemník (osoba určená režimem ke sledování kněží) dovolil, několikrát za rok se střídal s P. Šikulou z Prosetína a my měli v neděli „cizího“ kněze.

V posledním období svého života o lidech často říkal: „Nemají na Pána Boha čas!“ Také zdůrazňoval, že chce být knězem pro živé nejen na pohřbívání. Byl zbožný, veselý povahy a kamarádský. Díky Bohu za něj!

vzpomíná Marie Tůmová

Když nastoupil do Olešnice, přišel můj dědeček z kostela a říkal: „To nám sem dali takovýho blondatýho narezlýho hubenýho chudáčka. Není ho ani moc vidět ani slyšet...“ Po nějaké době by se asi dědeček divil (zemřel r.1948). Při kázání se otec František hrdě vypjal a rozumět mu bylo i bez mikrofonu až venku před kostelem.

Nezapomenutelné byly májové pobožnosti, kdy nám četl o sv. Marii Goretiové, Damiánu Josefu de Veuster, z knihy „Stín otce“ o sv. Josefovi nebo „Na výsluní Božím“. Byli jsme první, koho připravoval k prvnímu sv. přijímání.

Ten slavný den byl 15. května 1947. Tehdy se před sv. přijímáním držel půst už od půlnoci. Otec František se nás ptal, zda máme Pána Ježíše rádi a když jsme kladně odpověděli, byl nepřijemný půst hned vyřešený.

Dovedl se také rozzzlobit. Když kluci vyrušovali, dostali často „ořechy“ nebo je vykrákal za vlasy nad ušima. Protože rád a pěkně zpíval, vedl k tomu i nás. Často přicházel na zkoušky chrámového sboru. Nevynechal žádnou příležitost, aby panu varhaníkovi připomněl se sborem včas nacvičovat různé skladby. A to jich bylo nečítaně. Za zpívání na pohřbech nedával peníze, ale o vánocích vzácné knihy nebo vstupenky do divadla na nějakou operu. Když neposedné děti, tak jako dnes, dávaly najevo svou energii, pan farář vyzval maminku, aby s děťátkem šla do sakristie a teprve potom pokračoval. Maminka se neurazila (jako některé dnešní maminky) a příště buď malého nezbedu sama uklidnila, nebo se s rodinou v hlídání živého dítěte vystřídala (což mohou i dnes, kdy máme v neděli dvě mše svaté). Také se někdy zeptal, zda má pokračovat on, nebo zda chce pokračovat

vyrušující místo něho. Vícekrát to říkat nemusel. V době, kdy byla hospodyně na fáře sestra P. Benáčka, museli okna do dvora zakrývat až po vrch, protože STB sledovala dalekohledem ze straně nad Vejpustkem, kdo do fary přijde.

Radostně přijal rozhodnutí koncilu o možnosti sloužit mši svatou v rodném jazyce. Říkával, že svatý Cyril a Metoděj předběhli dějiny o 1100 let.

V mladším věku chodíval s mládeží každoročně na Zubštejn, zastavili se v Pivonicích na malinovku a pokračovali v cestě.

Když chodil do vesnic učit náboženství, modlíval se po cestě růženec.

vzpomíná Josefa Blahová

Já nemohu přesně určit, od kdy si na pana faráře Kšicu vzpomínám - prostě od malička, kdy jsme ho jako děti ze sousedství potkávaly "za stodolama", když se šel podívat na zahradu. Mnohdy se pro nás stával takovým pomyslným strašákem, když nás roz dováděné děti babička na dvoře kárala, abychom se trochu zklidnily, protože: „Co by tomu řekl pan farář?“ Ale mé další vzpomínky sahají hlavně do kostela, kdy jsme jako děti sbíraly obrázky za účast na májové pobožnosti nebo křížové cestě. Na sobotní setkávání po mši, kdy hlavně vysvětloval Boží slovo, ale také nás zkoušel a každý si potom dával pozor, jaké bylo evangelium, od koho bylo první čtení apod. Často jsme všichni skončili na fáře v jeho kanceláři, prosycené směsicí vůní knih a tabáku, u krabice plné žvýkaček Pedro. Vzpomenout musím také na hodiny náboženství, na razítka do sešitů a jeho nenáročné, avšak přímo moderní pojetí kreslení biblických postav. Byl pověstný svým nahráváním kázání i hudebních doprovodů na kazetový magnetofon a my jsme s ním občas něco poslouchali. V živé paměti mám chvíli, kdy jsem mu u nás v kuchyni přehrávala tehdy "tajně" pořízené záznamy Spirituál Kvintetu. Často u nás býval na oběd, kolikrát říkával, že svatební svíčkou už by raději nejedl. Měl rád sladké, obzvláště ořechové obloučky. Vzpomínám také na chvíle, kdy nás jako snoubence napomínal za to, že se mu schováváme na kůru a první lavice na nás přímo čeká. Až o pár let později - až jsme dožráli - jsme si do nich začali chodit sedat. Pamatuji se přesně na přípravu křtu našich dětí, na křest našeho syna, kdy mě káral za to, že dělám při obřadu něco špatně a že budu muset přijít ještě jednou, abych se vše naučila. Jeho připomínky byly opravdu otcovské, někdy se mohly zdát i příliš tvrdé, ale věděl, co si může ke každému dovolit, protože nás měl všechny přečtené a myslím, že nám viděl až do duše.

vzpomíná Ivana Kozlová

Vzpomínka na otce Františka (vždycky chtěl, abychom mu tak říkali) mám spoustu už od útlého dětství. S železnou pravidelností navštěvoval naši rodinu sedm let, každý první pátek, když nosil eucharistii naší nemocné babičce. Spoustu činností, které dělal, jsem jako dítě vnímala s naprostou samozřejmostí. Denně sloužil mši svatou, o nedělích slavnostech a prvních pátcích dokonce dvě, v neděli odpoledne svátostné požehnání a půl hodiny před každou mši svatou zpovídal.

Otec František dbal na důstojné a správné slavení liturgie. Byl výborný zpěvák. O nedělích a svátcích zpíval celé evangelium a velikonoční exultet v jeho podání jsem přímo hltala. Zpíval s naprostou jistotou a přirozeností. Nová ordinária nás učil zpívat sám přímo od oltáře. Velmi mu záleželo na zpěvu lidu při liturgii. My děti jsme musely nosit z domu „knížky“ a zpívat nahlas. A běda, kdyby někdo nezpíval. Však taky Olešnice byla vyhlášená zpěvem lidu široko daleko. Velmi si také vážil toho, že má ve farnosti chrámový sbor a všemožně podporoval jeho činnost. Chrámový sbor bylo jediné společenství ve farnosti, které přežilo celou totalitu.

Sám si také vybíral a vychovával lektory. Vybral si k téhle službě i mne, když mi bylo deset let. Vždycky chtěl, aby četly holky. Říkával: „Kluci mají ministrovat a holky číst!“ Absolvovala jsem „kurz“ pod jeho vedením. Vždycky v sobotu ráno po mši svaté si sedl do lavic a já jsem četla u ambonu. Otec František mě napomínal a vracel. Musela jsem číst nahlas, pomalu, dodržovat čárky, tečky i otazníky. Asi po měsíci jsem mohla začít číst, ale jen ve všední den. Později jsem četla i v neděli.

Na každou mši jsem spěchala zavčas a rovnou do sakristie, protože jinak by si pro mě pan farář přišel do lavice, to by byla ostuda. Čtení jsem si musela sama najít a připravit, což nebylo vždycky úplně jednoduché. Neexistoval totiž lekcionář na slavnosti. To bylo na různých listech přepsáno na stroji a těžko se v tom orientovalo. Tak se někdy také stalo, že jsem začala číst špatné čtení. To pan farář zrudl, vstal, došel k ambonu a nervózně hledal správné texty. Někdy jsem chytla lehčí lepanec i před celým kostelem. Často při čtení napomínal „NAHLAS“ „POMALU“ a někdy řekl i „ZNOVA“. Někdy jsem byla na něj taky naštvaná a nadávala jsem, ale moc dobře jsem věděla, že mu na mně záleží. Byla to pro mě obrovská životní škola.

Snad největší radost měl otec František, když jsme si my holky oblékly kroje. To přímo zářil. Ministranti museli ustoupit od oltáře a místo nich jsme stály my holky. Kdepak sedět, to by se mohly kroje pomačkat.

Nejvíce se mně do mysli zapsaly vzpomínky na jeho poslední léta života. Často mě zval na oběd na faru, vždycky na mě už netrpělivě s tetinkou čekali u prostřeného stolu. Po výborném obědě pro mě měla tetinka vždycky nachystanou nějakou práci, ale otec František řekl: „To počká, sed' a povídej“. V době jeho nemocí, které byly stále častější, jsem dokonce spávala na faře na starém rozviklaném gauči. Bylo mně dopřáno být na blízkou stárnoucímu a nemocnému faráři, který miloval po Bohu nade všechno svou farnost, ve které prožil celý svůj kněžský život.

Po jeho odchodu na věčnost se v Olešnici vystřídal několik kněží, kteří byli vzájemně naprosto odlišní a měli k naší farnosti i spoustu výhrad. V jedné věci se však shodli všichni, že slavení liturgie, hlavně o slavnostech, je pro ně silným vnitřním zážitkem.

Závěrem snad jen to, že otec František by měl určitě největší radost z toho, kdybychom naučili naše děti zpívat při mši svaté z plných plic, a také dobře číst Boží slovo. Kéž se to nám rodičům daří.

Čtrnáct pražských mučedníků

Pražští mučedníci byli bratři františkáni, kteří roku 1604 obsadili trosky kláštera u Panny Marie Sněžné v Praze a začali ho renovovat. Pocházeli z různých evropských zemí - Itálie, Německa, Španělska, Holandska a dalších, prožili však již nějaký čas na našem území - přišli do Prahy z Brna a Olomouce - a ovládali téměř všichni češtinu.

Za doby vpádu pasovských vojsk do Čech roku 1611 byli nařčeni z kolaborace s katolickým vojskem. Na masopustní úterý 15. února 1611 do jejich kláštera vtrhla pražská lůza a bratry bez milosti pobila. Jejich těla zůstala několik dní pohozena na svých místech, až v sobotu byli pohřbeni v křížové chodbě kláštera a později v kapli sv. Michala.

Již krátce po jejich smrti začala být jejich památka uctívána pravidelně nějakou formou pobožnosti. První kroky k jejich blahorečení byly učiněny již v 17. století. Proces blahorečení byl znovu zahájen ve 30. letech minulého století, na čtyřicet let byl přerušen komunistickým režimem a obnoven až po roce 1989.

Čtrnáct pražských mučedníků bude blahorečeno

v sobotu 13. října 2012

při slavnostní mši svaté v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha

Na slavnost blahorečení bude vypraven z naší farnosti autobus, přihlašovat se můžete na seznam na bočním oltáři kostela nebo u jáhna Ladislava Kince, Prosetín 79, tel. 516463315, 606948970. Záloha pro dospělé činí 400,- Kč, pro děti a mládež 200,- Kč.

Blahorečení je významnou duchovní událostí, kdy bude v osobách blahorečených bratří před očima věřících vyzdvižen mimořádný příklad věrnosti víře a osobnímu poslání. Střízlivé ochoty k oběti vlastního života i pokojného přijetí utrpení a smrti. Budeme se také moci dotknout tajemství společenství svatých, které hlouběji odhaluje cíl životní pouti každého člověka.

o. Pavel

Zvoňte zvony na vše strany!

Padesát let je v životě člověka více než polovina jeho pozemského putování. U zvonů je to jen zlomek jejich existence.

Je již jen málo farníků, kteří si pamatují sundávání zvonů z věže našeho kostela v roce 1942, jak to vyfotografoval pan Škarvada. Podle kronikáře Josefa Višinky tehdy ženy plakaly a muži zatínali bezmocně pěsti, když byly naše zvony za války zrekvírovány. Zvuk zvonů byl krátce před tím nahrán na gramofonové desky. Z kostela sv. Vavřince to byl zvon sv. Václav s nápisem „Nedej zahynouti, nám ni budoucím, svatý Václave“, dále zvon Panna Maria - s nápisem „Ždravas Maria“, zvon Svatý Leopold - „Svatý Leopolde, oroduj za nás“ a zvon umíráček - „Uděl, Pane, pokoje za těchto dnů našich. Z kostela sv. Mikuláše zvon Svatý Jan Nepomucký - „Oroduj za nás, svatý Jene Nepomucký“ a Svatý Mikuláš, který se podařilo po válce podle ozdob na zvonu zachránit. Měl na tom také zásluhu náš rodák P. Holas.

Naposledy zvony zazvonily a s nimi i zvony na evangelickém kostele. Jejich zvonovina byla totiž pro válečné účely nevyhovující, proto jim byly ponechány. Po válce se mnozí snažili naše zvony najít, všechny nebyly roztaveny, ale zůstal jen umíráček.

Po válce začali farníci pod vedením místních duchovních na zvony sbírat prostředky. V roce 1953 po měnové reformě všechny peníze padly a muselo se začít sbírat znovu. Konečně se P. Kšicovi podařilo pomocí půjček z různých farností potřebnou sumu shromáždit. Zvony byly ulity ve zvonařství Kovolit v České u Brna, naloženy 11. října 1962 na valník a vypraveny do Olešnice. Po cestě je vítaly zvony farností, kudy auto projíždělo. Když přijelo auto do Chrova, byly zvony ozdobeny a pomalu se přibližovaly do Olešnice. Doprovázel je v osvětleném „fiátku“ pan farář. A tak, jak se se starými zvony loučily zvony evangelické, opět nové vítaly. Auto přijelo na nádvoří u kostela.

Očekávalo je velké množství farníků. Zvony byly opatrně přesunuty do kostela a připraveny k žehnání, které se konalo v neděli 14. října o půl druhé odpoledne. Světitelem byl tehdejší kapitulní vikář naší diecéze Dr. Josef Kratochvíl (pan biskup Dr. Karel Skoupý byl internován), za účasti mnoha kněží, družiček i věřících. Ještě ten den byly

zvony vyzdvíženy na věž a večer se poprvé ozval jejich velebný hlas. I když byly na věži původně čtyři zvony, dnes jsou tam tři. Jsou to: Panna Maria - „Po Bohu nad Tebe nemáme“. Sv. Josef - „Josefe, svatý dělníku, dílo naše ochraňuj“ (do péče sv. Josefa byly svěřovány všechny práce ve farnosti) a starý umíráček.

Mnozí máme doma ještě obrázky - upomínku na tento slavný den. A tak děkujeme Pánu Bohu, že se naši předci rozhodli před padesáti lety zvony pořídit, aby nás nejen svolávaly k modlitbě, ale abychom se jejich „srdcem i loučili s těmi, kteří nás přešli a poslouchají už jiné vyzvánění.

J.B.

Další pozvánky

- 14.10. neděle - 50. výročí svěcení zvonů v Olešnici
- 20.10. sobota v 19 hod. - Misijní vigilie
- 21.10. Misijní neděle - Misijní jarmark
- 17.11. sobota - diecézní setkání katechetů v aule biskupského gymnázia v Brně
- 24.11. sobota - děkanátní duchovní obnova pro mládež 15+ v Kunštátě
- 25.11. neděle ve 14 hod. - svátostné požehnání, žehnání opravené fary, farní den
- 2.12. neděle - prodej knih, Adventní jarmark
- 9.12. neděle - prodej knih
- 13.12. čtvrtek - Nový Jeruzalém

Svátosti a svátostiny

Ve farnosti sv. Vavřince byl pokřtěn:

dne 8.7.2012 Matouš Merta, nar. 18.5.2012 v Boskovicích

dne 16.9.2012 Veronika Škorpíková, nar. 29.7.2012 v Boskovicích

dne 23.9.2012 Dominik Dobrovský, nar. 13.6.2011 v Novém Městě na Moravě

dne 23.9.2012 Patrik Dobrovský, nar. 13.6.2011 v Novém Městě na Moravě

Na poslední cestě jsme vyprovodili :

dne 12.7.2012 paní Zdeňku Pelzovou, nar. 16.2.1936

dne 27.7.2012 pana Františka Tenoru, nar. 12.7.1960

dne 9.8.2012 pana Stanislava Blahu, nar. 19.11.1939

dne 11.8.2012 pana Ladislava Petrželku, nar. 27.6.1942

dne 14.9.2012 pana Aloise Bělehrádku, nar. 11.9.1933

Okénko pro luštitelé

Hádanky:

- 1) Která svatá není v nebi?
- 2) O jakém sportu (naši farnosti obzvlášť blízkém) se mluví již v bibli?
- 3) Kde Bůh ještě nebyl?

Přesmyčky (pro chytré hlavičky):

Vylušti přesmyčky a písmena, která jsou ve slovech navíc sepiš k sobě tak, jak jdou po sobě. Nepopleť pořadí! Co mají tato slova a slovní spojení a zbylá písmena společného a se kterou událostí, kterou naše farnost tento rok prožila se pojí.

- 1) KÝSCNÝML NEKXÁM,
- 2) OROŽECDEJNC
- 3) AVÍIP OPERI
- 4) TĚPI ZDĚVH

Zbývající písmena: CXXCIII = 197
Slova z přesmyček jsou atributy svatých, které máme vyrobené na nové boží muce. Číslo 197 znamená, že 197. den roku 2012 byla posvěcena boží muka.

- Řešení:
Hádanky:
1) Svatá Hora
2) Jednorozec
3) Paví pero
4) Pět hvězd

Vydává Římskokatolická farnost Olešnice na Moravě, příspěvky jsou redakčně upraveny. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Články z minulých čísel našeho zpravodaje a základní informace o kostele a farnosti najdete na internetové adrese <http://olesnice.katolik.cz>.